

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Valentiniano iuniore & Graciano, & persequutione quã excitauit Valens,
& quòd qui consubstãtiale tuebãtur, ab Arianis & Macedonianis diuexati,
Romã legationẽ mittüt. Capvt X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

*Quòd grauitèr multati erant, qui eo tempore fidè
Nicanam profitebantur, & de Agelio no-
uatianorū Antistite. CAP. IX.*

NON dissimilibus porrò afficiebātur incōmodis etiā illi, qui Constantinopoli doctrinā concilij Nicani propugnabāt. Quorū incōmodorū socij fuere quoq; Nouatiani. Nā imperator cū reliquos oēs vrbe exigit, tum ecclesias Nouatianorū occludi mādauit. Cæterorū autem ecclesias non erat causa, cur occluderet. Nam iam pridem eæ, regnante Constantio, ipsis ademptæ fuerant. Quinetiā Agelium, qui temporibus etiam Constantii ecclesie Nouatianorum Constantinopoli præfuerat, multauit exilio. Is quidem dicebatur vitam cum summa omnium admiratione secundum leges ecclesiasticas instituisse. Vixit enim (quod in pia vitæ ratione ac disciplina facilè primas obtinet) à pecuniarum possessione liber: atque ipsa vitæ institutio illud planè declarauit. Nam vna solum utebatur tunica, & sine calceis semper incedebat. Non ita multò post ab exilio reuocatur: suas ipsius recuperat ecclesias, & conuentus liberè ac sine metu agit. Quarum rerum Marcianus quidam causa extitit: vir sane cum vita, tum doctrina admirabilis: qui iam olim quidem in regia satellitem egerat, at iam tum presbyter sectæ Nouatianæ erat, docebatq; filias imperatoris Anastasiam & Carosam præcepta Grammaticæ: quarū nominibus sunt balnea Cōstantinopoli etiamnum appellata. Itaque ob reuerentiam erga hunc & gratiam, hæc, quæ modò diximus Nouatiani concessa sunt.

*De Valentiniāno iuniore & Graciano, & perse-
quutione quā excitauit Valens, & quòd qui
consubstantialē tuebātur, ab Arianis & Ma-
cedonianis diuexati, Romā legationē mittūt.*

CAPVT X.

SVB tempus imperatori Valentiniāno in occidente filius natus est, patris nomine nuncupatus. Non multo post filius eius Gratianus, quæ anteq̃ regimē suscepisset imperij,

imperij, in lucē ediderat, imperator creatus. Eodem tempore, quanq̄ grando instar lapidū, præter cōmunem naturæ consuetudinē, præceps delabebatur in terrā, & terræ motus maximi cū alias ciuitates, tū Nicæā Bithyniæ magnopere labefactabant, Valēs tamē & Eudoxius Christianos, qui doctrina fidei abs se dissentirent, grauiter persequi nō desierūt. Atque cū conatus eorū aduersus fautores Nicæni cōcilij ipsis ex animi sententia iā successisse videbatur (nā hi quidē maiore in parte imperij Valētis, & maximē in Thracia, Bithynia, Helleſpōto, & aliis regionibus hisce lōgius distantibus, neque ecclesias habebāt, neq; sacerdotes) tamē contra Macedonianos, qui in ea orbis parte numero multo plures erāt, cœpe iracūdia admodū efferri. In quos furorē cōuertentes, nō mediocriter diuexarunt. Qui metu malorū impendētiū perterriti, legationibus inter ipsos mutuo ad singulas vrbes missis, cōmodissimum sibi putarūt ad Valentinianum imperatorem, & Romanum episcopum profugere, & communioni fidei illius potius, quā Eudoxii, aut Valentis, ac suorum aulicorum se adiungere. Vbi verō ista rectē se habere visa sunt, tres ex suis deligunt, Eustathium, episcopum Sebastię, Siluanum Tarſi, & Theophilum Castalorum episcopum, quos ad Valentinianū mittant: scribuntque literas, tum ad Liberiū episcopū Romanū, tum ad reliquos episcopos occidētis (utpote qui fidem ab apostolis ductam ratā firmamq; tenerent, & præ ceteris deberent religioni prospicere) ut legatis suis quantum in ipsis situm esset, subsidio esse, & cum illis consilium de rebus agendis inire vellent: exponerentque, quid ad statum ecclesiæ ritē constituēdum optimum factu videretur. Qui cum in Italiam venissent, certiores facti sunt imperatorem esse in Gallia, ut contra Barbaros illi regioni finitimos bellum faceret. Verū cum via in Galliam difficilis esset & periculosa propter bellum, literas dedere Liberio. Atque rebus, de quibus venerant legati, cum eo communicatis, non Arium solum, verū etiam eius opinionis fautores ac doctores condemnant: reiiciunt etiam omnem heresim fidei concilij Nicæni aduersantē, vocabulūq; **CONSVBstantialis**, recipiunt, ut pote idē significans, quod **SVBstantia similis**. Itaq; Liberiū, simul ut confessio

SOZOMENI HISTOR.

nam istarum rerum ab illis scriptis proditam accepit, cum eis communicavit: scripsitq; ad episcopos orientis, eosq; ob concordiam & fidei consensum laudavit, atque quid cum legatis eorum actum sit significavit. Confessio autem Eustathij & collegarum illius hæc quidem fuit.

Eustathij, Siluani, & Theophili ad Liberium Romanum episcopum confessio.

CAPVT XI.

Domino, Fratri, & Collegæ nostro Liberio, Eustathius Siluanus, & Thophilus, in domino. S.

VT omnem occasionem insanæ hæreticorum confidentiæ, qui ecclesiæ catholicæ graues afferunt offensiones, omnino adimamus, concilia episcoporum rectè de religione sentientium, quæ Lampasæ, Smyrnæ, alijsq; variis in locis aliquando habita fuerint, nostro approbamus consensu. Cuius synodi legatione obeuntes, literas ad tuam benignitatem, & ad alios episcopos Italiæ, aliarumq; regionum ad solem occidentem vergentiû attulimus: ex quibus planum fiet, nos fidem catholicam tenere seruareque, quæ in sacrosancto concilio Nicæno, temporibus beati Constantini imperatoris, à trecentis decem & octo episcopis confirmata fuerit, atque adeo inuiolata stabilisq; permãserit: in qua vox, CONSUBSTANTIALIS, ad peruersam Arii doctrinam expugnandam sanctè positâ fuit. Nam propriarum manuum subscriptionibus planè confitemur, nos non aliter, atque illos patres, quos diximus, sentire, sed eandem fidem cum illis & antè hac seruasse, & iam seruare, & ad extremum vsque spiritû seruaturus esse: Arium autem, impiam illius doctrinam, eius discipulos, omnesq; Patropassianos, Marcionistas, Photinianos, Marcellianos, & Pauli denique Samosatani sectatores penitus condẽnare. Istorum doctrinæ, omnibus idè cum illis sentientibus, omnibus etiam erroribus, qui sacrosanctæ fidei prædictæ à sanctis patribus piè & catholicè in vrbe Nicæa expositæ aduersantur, itemque fidei formulæ in concilio Ariminensi recitatæ, utpote fidei sancti concilij Nicæni, quod diximus, prorsus repugnanti (cui quidem dolo